

Plumlovští žáci navštívili Osvětim

Beseda o Arnoštu Lustigovi a holocaustu, četba povídek s tematikou druhé světové války, četba Deníku Anny Frankové a v neposlední řadě měsíce příprav. To vše vedlo k datu 7. října. Toho dne se žáci plumlovské školy vydali na exkurzi do koncentračního tábora v Osvětimi.

V pátek 7. října před šestou hodinou ranní se žáci plumlovské školy vydali do Polska. Čekala je tam téměř čtyřhodinová prohlídka koncentračního tábora v Osvětimi. Před půl desátou dorazil autobus na místo. Po vyřízení nezbytných formalit a důkladné kontrole bezpečnostními rámy obdrželi žáci sluchátka a mohli vyrazit na první část prohlídky.

Na úvod se žáci dověděli základní historická fakta, poté prošli bránou s nápisem „Arbeit macht frei“. Společně s průvodkyní navštívili některé z bloků koncentračního tábora, dověděli se mnoho informací o životě, denním režimu v koncentračním táboře a vyslechli mnoho skutečných příběhů. Velmi silným zážitkem byla návštěva bloku smrti, střelnice a plynové komory.

V druhé části prohlídky žáci navštívili Osvětim – Březinku. Koleje, brána smrti, selekce, plynová komora, dřevěné domky. Pro naprostou většinu žáků velmi silný zážitek umocněný citlivým výkladem průvodkyně. Není třeba dodávat více, tady si lidé uvědomí, co to byl život v koncentračním táboře a holocaust.

Myslím, že každý žák si z exkurze do Osvětimi odnesl pro svůj život něco cenného. Děkuji všem rodičům, kteří umožnili svým synům a dcerám tento nevšední zážitek. Reakce některých žáků naleznete níže.

Tomáš Polák

Myslím, že návštěva Osvětimi byl pro mě ten nejsilnější zážitek. Když si představíte, co všechno se tam dělo, jak umírali nevinní lidé, je vám z toho k zešílení. Vyvolalo to ve mně velmi silné pocity. Ten pohled na pece, plynové komory, spoustu bot a hlavně ty vlasy, to vše vás dohání k slzám. Proč je takhle trápili? Neměli je rádi? Tohle prostě nepochopím. Hlavní šok přišel v Březince. To, jak nám průvodce popisoval, jak tam přežívali, bylo příšerné. Stále nechápu, proč se to všechno dělo. Hlavně, aby se to nikdy neopakovalo.

Adéla Zelená, 9.A

Když si vzpomenu na Osvětim, naskočí mi husí kůže. Prohlídka koncentračního tábora pro mě nebyla až taková, jak jsem si ji představovala. Samozřejmě, bylo to hrozné, ale měla jsem problém představit si všechnu tu bolest a utrpení, co musela spousta nevinných lidí prožít. Teprve až nám pan učitel pustil dokument, tak se mi to všechno začalo vracet. Jako kdybych byla v Osvětimi znovu, ale bylo to mnohokrát horší. Při záběrech sotva chodících lidí jsem chtěla jen zavřít oči a být někde jinde. Napadlo mne, že i lidé, kteří prožívali ty hrůzy, chtěli jen zavřít oči a být někde jinde. Se svou rodinou a přáteli.

Je mi zle z těch lidí, kteří byli příčinou smrti tolika obětí, anebo jen z těch, kteří jim pomáhali. Líbí se mi ten nápad, že školy chodí na prohlídky do koncentračních táborů, aby žáci poznali, jaké to bylo a už se to nikdy neopakovalo.

Anna Orálková, 9.A

Smutek, strach, negativní energie. Tohle všechno jsme zažili při návštěvě Osvětimi. Abych byla upřímná, čekala jsem od toho trochu víc. Lépe řečeno, čekala jsem to horší. Ale i tak to samozřejmě nebyl příjemný zážitek. Když jsem viděla plnou vitrínu lidských vlasů, bot, fotky vyhublých lidí, jejichž tváře volaly o pomoc, řekla jsem si: „Pane bože! Jak tohle mohl někdo udělat? Jak může někdo trápit nevinné lidi?“ V Březince to pro mě byl ještě silnější zážitek. Z vyprávění průvodce jsem zjistila, že žili v ještě horších podmínkách, než jsem si myslela. Když jsme stáli na vlakovém nástupišti, uvědomila jsem si, že tady stály stovky lidí s bušícími srdci a zmatenými a vystrašenými tvářemi, ze kterých šly vyčíst jejich myšlenky: Co bude

dál? Co se mnou bude dál? Vážně nechápu tu dobu, proč byli lidé tak krutí, ale myslím, že to raději pochopit nechci.

Eva Buriánková, 9.A

Hned, když jsme vstoupili do prvního tábora, naběhl mi mráz po zádech. Na každém kroku, co jsem ušla, stálo kdysi dávno několik lidí, kteří tam byli a prožili tu hrůzu. Ostříhané vlasy, naházené boty na hromadě, hrnce, hrnky, tolik věcí, které patřily lidem. Plynové komory, ve kterých zemřelo tolik lidí. Je to až neskutečné, co se dělo. Vagon, který přivezl až sto padesát lidí a tolik lidí v něm zemřelo. Jsou to silné a nehezké zážitky. Pro ty, co přežili, to musí být hrozné, všechny ty vzpomínky, kdy neměli co jíst, pít, byla jim zima. Hygiena téměř žádná. Tak veliké území, na němž se nacházelo tolik lidí z celé Evropy.

Myslím si, že by každý měl poznat, čím si lidé prošli a navštívit Osvětim. Na mě to působilo hodně smutně a depresivně a měla jsem co dělat, když jsme šli tou dlouhou řadou fotografií, abych se nerozbrečela.

Lucie Apalovičová, 9.B

Jaké pocity ve mně vyvolala návštěva Osvětimi? Na tuhle otázku i po týdnu od návštěvy stále hledám správnou odpověď. Je těžko uvěřitelné, co se tam dělo a jde si jen velmi složitě představit, že bych se tam v té době ocitla. Sama jsem zvažovala, zda vůbec jet. Bála jsem se, že to nedám. Pravda je, že v některých místnostech mi dobře vůbec nebylo. Na psychiku to byl velký nápor. Všech mi bylo líto, ale nejvíc asi dětí. Děti mají mít pohodové dětství a ne zažívat takovou hrůzu. Na druhou stranu jsem ráda, že jsem jela. Vše jsem viděla na vlastní oči a jen těžko šlo uvěřit, že existovali takoví lidé, co druhé zabíjeli. Na tyhle místa budu vzpomínat do konce života. Tento zážitek je nezapomenutelný. Podmínky v táborech byly naprosto otřesné. Obdivuji lidi, co to přežili, jelikož tolik síly, co museli ze sebe dostat, by v dnešní době málokdo dokázal. Jediné, co vím jistě, že už mě tam v životě nikdo víckrát nedostane.

Tereza Hýblová, 9.B

Strach, lítost a hlavně nechápavost. Proč se to všechno dělo? Takové hrůzy, které tam na nás číhaly za každým rohem a čekaly, až nás dohoní úzkost. Procházet kolem všech těch domů a představovat si, jak tam někdo trpí a svíjí se v bolestech. I po několika desítkách let se tam smrt stále vznáší ve vzduchu, jako by se to všechno zarazilo za ostnatým drátem, kterým je obehnán celý tábor. Věděli nacisté, že se v budoucnu veřejnost dozví o jejich nelidských činech? Stavěli to proto, aby nikdo nikdy nezapomněl na jejich moc?

Aneta Soldánová, 9.A

